

Dag 606 – dinsdag 26 augustus

Hier gaan we weer. Lagun is de hele nacht op gebleven om zijn bench opnieuw in te richten. Om 5 u heeft Bart hem dan wel uit zijn bench gelaten en daarna heb ik het kleine grut niet meer gehoord. Wanneer ik beneden kom, ligt er wel een mooi hoopje gal en halfverteerde korreltjes op me te wachten. Heerlijk zo op je nuchtere maag. Ik kuis het op en nog voor ik alle spullen heb opgeborgen, produceert Lagun nog eens een hoopje maar deze keer is het gewone een slijmerige smurrie. Komt dit nu doordat hij zich zo heeft zitten opdraaien vannacht?

Ik wacht nog even met zijn ontbijt en begin te werken. Tegen half tien schotel ik hem een halve portie droge korrels voor zonder iets bij. Deze keer geen water, geen yoghurt, geen niks. Honger is de beste saus. En jawel hoor, Lagun smikkelt alles naar binnen. Nu maar duimen dat hij het binnenhoudt.

Ik heb al gemerkt dat hij vlak voor het braken telkens heel veel water ineens drinkt dus nu neem ik zijn kommetje water weg na enkele seconden geslobber. Maar het heeft niet mogen baten. Meteen erna geeft Lagun wat waterachtig slijm over. Maar... er zitten geen korreltjes tussen dus die heeft hij toch binnen gehouden.

Ik maak me toch ongerust en bel naar de Canisha-dierenarts. Ik leg haar alles uit van de voorbije weken en ze maakt deze namiddag een gaatje voor ons. In afwachting laat ik Lagun zo veel mogelijk met rust, al heb ik niet de indruk dat hij zich echt ziek voelt. Hij kwispelt nog, speelt nog, ... maar hij slaapt wel meer dan anders ook.

Zucht. Anderhalf uur doen we erover om bij de dierenarts te geraken die nochtans maar op een half uur rijden van bij ons is gevestigd. Door de hevige regenval en de wegenwerken stropt het hele land weer dicht ook al is het nog vakantieperiode. De dierenarts verzekert me dat het overgeven niet komt door die antibiotica of cortisone en vermoedt ook dat het gaat over een maagontsteking. Er zitten zo nog patiëntjes in de wachtzaal. Blijkbaar bestaan er ook bij honden zo epidemieën als een griepiepidemie bij de mens. Lagun krijgt een spuitje tegen het braken en ik krijg antibiotica mee voor nog maar eens een week. Weliswaar een ander merk deze keer. De komende 24 u mag ik Lagun geen eten geven. De sukkelaar weegt maar 23,4 kilo meer. ☹ En morgenavond zou ik in principe rijst en kip moeten koken voor hem en met kleine beetjes opnieuw moeten opbouwen tot zijn normale portie. Ik maak me wat zorgen daarover. Hoe zal ik Lagun ooit terug op korrels krijgen na zo een culinaire ervaring?! Het is zo al een moeilijke eter.

Doordat we zoveel vertraging hebben opgelopen, is er geen tijd meer over om eerst nog over huis te rijden. We hebben een interview voor Canisha zo meteen dus rijden we gewoon door naar de afspraak. Ik hoop maar dat er geen andere hondjes aanwezig zijn die kunnen besmet worden door Lagun.

Ons kleine mormeltje lijkt de thermometer in zijn poep en het hele onderzoek al gauw vergeten te zijn en lijkt me in zijn nopjes te zijn. Pas wanneer we om half tien thuis komen, draait hij zich op een bolletje om te slapen. Ik wil hem nog even wakker houden maar hij is met geen stokken te verleiden tot nog een spelletje of iets van beweging.

Dan maar profiteren en hem in bed stoppen... De moed zinkt ons al wat in de schoenen.

Vorige nacht heeft hij het laken over de bench opnieuw door de tralies getrokken en volledig verscheurd, zijn kussen helemaal onder gezeverd van de stress en zijn bench zo maar eventjes tien centimeter verplaatst met zijn furie. Vandaag heb ik alles dat in zijn bench, op zijn bench en rond zijn bench lag, in de kookwas gestopt zonder wasmiddel en heb ik zijn bench in de regen laten staan buiten en vervolgens volledig afgeschrobd. Nu staat ie terug op zijn plaats, zonder laken, zonder iets erover en met zijn favoriete lederen kussen erin. Wagen we het erop? Het lijkt me zo kaal, niet echt iets dat je een geborgen gevoel geeft. En ik mag ook geen dentastix geven nu natuurlijk om hem erin te lokken want ik wil zijn maagje en darmen sparen en zolang ik niet weet waar zijn symptomen/gedrag vandaan komen... Bart en ik "drijven" Lagun als een schaap tot de opening van de bench en uiteindelijk kruipt hij er vanzelf wel in en gaat liggen.

We gaan naar boven en houden onze adem in...

Dag 607 – woensdag 27 augustus

Nog voor we goed en wel in ons bed lagen, hoorden we al gejammer opstijgen van beneden. De moed zakte ons in de schoenen. Nog maar eens een nacht zonder slaap...

Maar we vergisten ons. Het bleef uiteindelijk bij twee minuten gejammer en voor de rest hebben we Lagun niet meer gehoord. Ook niet nadat ik verhuisde van kamer om te ontsnappen aan het gesnurk en ook niet nadat Bart was vertrokken voor zijn vroege shift.

Mja, Lagun zal ook misschien wel moe geweest zijn?

Hij vergaat alleszins van de honger deze ochtend. Ik heb hem nog nooit zo enthousiast rond mij zien dartelen 's ochtends terwijl ik met eten bezig ben.

Ik leid hem wat af met een trekspelletje maar het wordt algauw wat te hevig en het kleine grut bijt telkens in mijn handen. Héla maatje, daar zit niet genoeg vlees aan om jouw honger te stillen hoor!

Ik maak van mijn hart een steen. In de trein krijgt hij zelfs geen snoepje voor zijn 'onder'.

Het wordt een bewogen dagje. Voor mij dan toch voornamelijk. Meteen na aankomst op het werk kan ik bij Lieve gaan die ik nog moet interviewen voor de nieuwsbrief. Zij heeft echter een heilige schrik van honden en dat respecteer ik dan ook door Lagun niet mee te nemen bij haar. Ik laat hem achter bij Sarah en Patrick met de instructies dat hij van niemand iets te eten mag krijgen.

Bij mijn terugkeer tref ik een soezende platjas aan. Hij is flink geweest en had duidelijk geen last van verlatingsangst.

Niet veel later weerklinkt plots het brandalarm. Dit is nochtans niet de vaste testdag voor het alarm. Jas aan, hondje aanlijnen en naar buiten dus. Ons verzamelpunt bevindt zich in het park naast het gebouw. Net op dat moment is daar een dame aan het spelen met haar Jack Russel die ze zonder lijn achter een balletje laat aanhollen. Lagun vindt het er mega-interessant uitzien en wil meedoen. Ik krijg hem niet rustig. Gelukkig mogen we na nog geen kwartier later terug naar binnen. Vals alarm.

Lagun is heel erg speels vandaag. Ik krijg het niet echt verkocht aan mijn collega's dat hij niet helemaal in zijn haak loopt.

Tot hij scheetjes begint te laten... Hij vergast ons werkelijk. Hoe kan dat nu vriendje? Er zit toch helemaal niks in jouw lijfje?! Of heb je toch iets gekregen in mijn afwezigheid? Mijn collega's ontkennen met klem en ik geloof ze wel. Het duurt de hele dag door, tot in de vergadering van het redactieteam die plaatsvindt in een veel kleinere ruimte dan ons bureau. Jeetje... En net nu kiest het kleine grut als moment om te tonen dat hij netjes aan mijn voeten kan blijven liggen gedurende de hele vergadering. Tijdens andere vergaderingen heb ik anders alle moeite om hem op zijn plaats te houden. Typisch.

Terug in ons bureau wil de platjas even tot rust komen in zijn bench. Hij kruipt er echter iets te onstuimig in en het deurtje van de bench dat los bovenop de bench lag, dondert naar beneden. Lagun krijgt de schrik van zijn leven en hij komt voor de rest van de dag niet meer in de buurt van het onding. Als dat zich nu maar niet doorzet thuis...

De trein huiswaarts heeft vandaag 8 minuten vertraging zo wordt aangekondigd. Twaalf minuten na normaal vertrek hoor ik dat dat er 10 zijn geworden. Nog iets later wordt aangekondigd dat we nu aan vijftien minuten vertraging zitten en uiteindelijk zal het een klein half uur worden. Lagun laat het niet aan zijn hart komen. Hij zit heel fraai naast me mensen en duiven te bestuderen. Flinkke man. Tot plots wordt omgeroepen dat onze trein net op een ander perron is geland. Vier perrons verder. Argh! Ik scharrel mijn spullen bijeen en we zetten het half op een lopen. De kortste weg naar perron vier is via de roltrap. Lagun heeft daar normaal geen probleem mee maar vandaag maakt hij een uitzondering en gaat geheel onverwacht in de remmen vlak voor de trap. Hij trekt zich bijna uit zijn halsband en mensen struikelen over hem. Wat nu lieverd? Even een demi-tour en ik stap kordaat terug met hem in de richting van de roltrap. Ik houd er tempo in en nu stapt hij zonder probleem mee. Oef. Achter ons gaan de deuren van de trein al dicht.

Ik merk al aan de manier waarop hij gaat liggen onder me dat hij niet op zijn gemak is. En mijn medereizigers zullen dat ook gauw geweten hebben; Lagun zet het op een jammeren. Pfff, het klinkt alsof het voor de rest van de rit zal worden. Maar eens de trein op tempo komt, kalmeert hij precies toch een beetje. We hebben alleen nog beeld, zonder klank en dat is voor onze reisgezellen best maar ik zie dat hij onze kleine vriend het ergens niet mee eens is...

In Gent Sint Pieters zet hij zijn concert echt in. Hij breekt uit en staat nerveus in de gang naar me te kijken. Niks daarvan kereltje. 'Onder'! En tot mijn grote verbazing kruipt Lagun zonder boe of ba opnieuw onder mijn zetel en hoor ik hem niet meer tot in Landegem. Huh?

's Avonds moet ik opnieuw naar een vergadering en daar zullen een stel oude woefies zijn die zich geen maag/darmontsteking kunnen veroorloven. Ik laat mijn kleine man dan ook achter bij mijn grote man en achteraf verneem ik dat ze samen op zwier zijn gegaan tot bij Barts moeke, weliswaar met het harnasje, en dat het goed ging. Lagun lijkt me alleszins goed moe. Hopelijk betekent dat ook een goed slaapje...

Dag 608 – donderdag 28 augustus

Lagun heeft occasioneel gehuild in de bench vannacht maar gelukkig zo geen uren meer aan een stuk door.

Deze ochtend speelt hij flink zijn droge korrels naar binnen en daarmee ook bijna alle antibioticabrokkjes die ik eronder heb gemengeld. Slechts één klein stukje ontsnapt. Omdat ik Lagun

nu echt geen vetzakkerij zoals zwanworstjes wil geven, dien ik hem dat laatste stukje op de ouderwetse wijze toe: mond open, medicijn ver naar achter, mond dicht en wrijven maar over die keel tot ie slikt. Hij laat het verbazingwekkend goed toe. Beginnersgeluk ongetwijfeld.

Lagun hangt echt de speelvogel uit vandaag. Nu zijn speelgoed niet langer meer in een doos zit opgeborgen die boven zijn bench stond, maar iets hogerop in zijn vizier ligt, staat hij voortdurend te jammeren voor een nieuw speeltje. Sorry vriendje, niet zo gulzig, met eentje tegelijk amuseren we ons ook wel.

's Avonds moet ik hem opnieuw achterlaten bij Bart. Ik moet de trein nemen en voel me naakt zonder mijn kleine assistent aan mijn zijde. De rit duurt maar een kwartier maar het is het saaiste kwartier sinds lang.

Dag 609 – vrijdag 29 augustus

Ik ben vannacht pas laat thuis gekomen. Ik had Bart gezegd dat ik Lagun wel zou instoppen en er komt dan ook meteen een slaapdronken platjasje op me afgestapt. Hij ziet er in vorm uit. Na Barts vertrek deze ochtend vroeg heeft de kleine man wel een concert afgestoken maar gelukkig niet van lange duur. Of toch niet dat ik gehoord heb. Ik tref hem wel met bekwijlde voorpoten aan en wanneer ik het deurtje van zijn bench open en zeg dat ie eruit mag, stormt hij zo hard uit zijn startblokken dat de bench verschuift en tegen de chauffage knalt. Ook een goedmorgen lieverd!

Deze morgen kunnen de droge korrels Lagun niet bekoren. Ik maak er geen drama rond maar geef hem wel opnieuw zijn antibiotica op de ouderwetse wijze. Ik hoop maar dat hij daar nu geen last van heeft op zijn nuchtere maagje.

De angst voor het jasje zit er duidelijk nog goed in. Telkens wanneer hij mijn hand in mijn tas ziet verdwijnen waar het jasje in zit, probeert hij weg te komen bij me. De eerste tien keer zorg ik ervoor dat er een snoepje uit komt in plaats van een jasje en langzaam maar zeker ontspant hij toch aan mijn zijde. Zijn jasje trek ik pas aan wanneer we in de trein zelf zitten. Ogenblikkelijk transformeert Lagun. Hij kruipt wat lusteloos onder mijn zitje en gaat slapen. Tegen dat ie wakker wordt, is hij het wellicht vergeten dat hij het jasje aan heeft – zoals hij altijd doet. Maar waarom is hij het nu na al die tijd nog steeds niet gewoon? Waarom haat hij het ding toch zo? Ik hoor steeds verhalen van andere flatcoats die zelfs nog veel erger reageren op zo een jasje en volledig in staking gaan wanneer ze het aan moeten. Dat kan toch echt niet rasgebonden zijn?!

Lagun lijkt wel op cafeïne te lopen deze ochtend. Hij heeft echt 't zot in zijn koppeke en tovert geregeld een glimlach op de snoeten van Sarah en mezelf met zijn kapriolen.

Ons lokaal wordt nu in de aanloop naar de verhuizing gebruikt als opslagplaats. Er staan een heleboel extra kasten naast mijn bureautje en Lagun lijkt het zijn eigen persoonlijke pretpark te vinden. Al die nieuwe geurtjes en mogelijkheden...

Het voelt ook wel knusser aan en daar is mijn kleine man het helemaal mee eens; hij gaat zich te midden van alle chaos nestelen en doet een ferm tukje.

Vanavond krijgen we een verrassingsbezoek van An en de kindjes. Lagun, die dat zotje in zijn kop nog niet kwijt is, is daar niet rouwig om: hij komt meteen aan geparadeerd met zijn speeltjes en tracht de

meisjes te verleiden tot een spel. Onze vijfjarige Sam ziet dat wel zitten. Op deze laatste vakantiedag heeft ook zij nog een beetje gekheid op haar stokje. Het gaat er echter al snel een tikkeltje te wild aan toe voor de lieve meid en wanneer Lagun hen begint te bespringen en vastnemen als een prooi, grijp ik in. Uitgeput gaan alle partijen erbij liggen. Ik hoor Lagun die avond niet meer. Bedankt meisjes!

Dag 610 – zaterdag 30 augustus

In de bench gaan is precies toch geen plezier meer. Ik geef nu natuurlijk ook geen dentastix meer en dat is Lagun duidelijk nog niet vergeten. Sorry vriendje, toeval of niet maar sinds ik jou geen denta meer geef voor het slapen gaan, huil je me ook niet meer wakker 's nachts. Misschien vinden jouw maagje en darmpjes die lekkernij toch niet zo ok...

Of misschien heeft het daar helemaal niks mee te maken want om 8 u deze ochtend zet Lagun het dan toch nog op een huilen. Het past bij het sfeertje buiten: donker, regen, wind,... Brrr, het lijkt wel herfst!

Ondanks het gure weertje zetten we toch aan naar Laguns spelklasje. Ik kijk een beetje op tegen een uur buiten bij hem op de weide staan in dit weer maar de vorige keren is al gebleken dat hij zonder mij niet zo makkelijk meespeelt. Vandaag lijkt hij me echter te willen sparen. Er zitten een paar nieuwe snoeten in onze groep precies en net als een mama die haar zoon afzwiert aan school en toekijkt hoe die wegsprint naar de speelhoek zonder omkijken, zo ook blijf ik achter aan de omheining. Ik vind het wel best. Ik ben enerzijds trots op mijn kleine man dat ie 't toch zonder mij kan trekken ook en anderzijds blij dat ik in de warmte en droogte binnen kan gaan genieten van een chocomelk... Ik kan Lagun toch nog een beetje gade slaan ook vanuit de kantine. Net voldoende om te zien dat hij zichzelf nog niet nat genoeg vindt en toch nog gaat plonzen in het zwembadje. Oh wat ben ik blij dat ik die hondenhoes mee heb voor in de wagen!

Of gaat ie het water in om aan zijn belagers te ontkomen? Ik kan het niet zo goed zeggen van op deze afstand maar het lijkt me wel alsof de andere vriendjes niet zo vriendelijk spelen met Lagun. Mijn instinct zegt me om toch even te gaan piepen. En ja hoor, wanneer ik op de weide kom, komt Lagun op me afgestormd, achterna gezeten door twee grote jongens die hem duidelijk willen berijden. Lagun bijt kwaad van zich af. De toezichthouders vinden het opmerkelijk: daarnet was Lagun inderdaad het onderdeurtje, slachtoffer van iedereen en nu met mij aan zijn zijde, durft hij zijn mannetje te staan. Oh lieverd toch, ok, 'mama blijft bij jou'... Ik negeer Lagun weliswaar en ga hem niet sussen of aanraken. Hij gooit zich wederom in het spel en kijkt gewoon af en toe nog eens op om te zien of ik er nog ben. Als het te fel wordt, komt hij even tegen me aanleunen om dan weer weg te schieten en de "bullebakken" worden nu ook beter in toom gehouden. Ja, zo is het voor iedereen weer leuk.

Dag 611 – zondag 31 augustus

Half acht... daar is Lagun alweer... oh wat had ik toch graag eens uitgeslapen... Ik wacht even tot Lagun stopt met huilen en ga dan naar beneden om hem uit zijn bench te laten.

Hij staat in speelmodus maar mijn oogleden hangen nog halfstok dus ik kruip terug onder de wol. Bekijk het maar eventjes ventje...

Van echt slapen komt het helaas niet meer en nog geen uur later staan we dus beneden. Lagun lag wel opnieuw in dromenland zo te zien...

Het zonnetje tracht ons te begroeten door de wolken heen. Oef want vandaag is een van de dagen waar ik zo naar uitkijk elk jaar opnieuw: Rockabilly! Een hele dag oldtimer auto's en moto's aanschouwen bij geweldige ambientmuziek en lekker hapjes en tapjes. ☺ Vorig jaar was Lagun er niet bij maar dit jaar kan hij niet ontbreken. Ik overweeg weliswaar nog eens zijn harnasje want het evenement vindt plaats op een grote weide en traditioneel gezien zijn daar ook altijd veel andere viervoeters aanwezig. Vandaag wil ik daar ook wat reclame maken voor de wedstrijd waar Canisha aan deelneemt dus hij mag zich wel eens wat netjes gedragen.

En het zal een uitstekende keuze gebleken zijn dat harnasje. Lagun is bijna niet te houden wanneer we net landen. Hij weet niet waar eerst snuffelen en zou nog over zijn eigen poten struikelen. Pas wanneer hij door heeft dat we hier nog wel even blijven en dat hij nog vele grassprietjes af te snuffelen heeft en bomen en planten te besprinkelen, kalmeert hij wat. Echt kalmeren doet hij echter pas wanneer die woef daar vlak voor zijn neus zich recht stelt. Nu ja, een "woef" ... of ook wel een toren van een Leonberger! Voor Lagun's neus doemt ineens 90 kilo nieuwsgierige hond op en daar is de kleine man best wel even van onder de indruk. Zelfs de Leonberger-pup van 6 maanden is groter dan Lagun en wanneer zij haar grote puppyslunghelpoot op Lagun's kopje neerplant om te spelen, houdt onze dappere kerel het voor bekeken. Er is duidelijk ook zo iets als "te veel" hond.

Vandaag is ook Isabella terug van de partij, onze bijna 4-jarige die toch wel een beetje gemengde gevoelens heeft tegenover Lagun. Aanvankelijk komt ze haar buggy niet uit. Pas wanneer ze Lagun een uurtje heeft kunnen gadeslaan, durft ze aan mijn andere hand te komen stappen maar ik moet Lagun wel bij haar weg houden. De lieverd lijkt dat heel goed aan te voelen en kijkt haar zelfs niet aan. Beiden komen zo helemaal tot rust in mekanders nabijheid. Tot Isabella op een gegeven moment zelfs aangeeft dat ze dat ook wel eens wil proberen zo met Lagun wandelen. Hm, zou ik dat wel riskeren? Ach ja, waarom niet; zelfs mocht hij zich lostrekken, hij zal niet ver lopen met zijn harnas en jasje aan. Ik geef de leiband over aan Isabella, Lagun kijkt even om, merkt het en... schakelt spontaan een paar vitessen lager! Hij trekt niet meer, hij probeert niet om bij andere honden te geraken, hij lijkt wel zo mak als een lammetje. Hij loopt wel voor Isabella maar wanneer zij een bocht neemt, volgt hij zonder tegenspartelen. Ongelooflijk, de twee gaan zo een vol uur op zwier en wanneer we ons uiteindelijk in het gras nestelen voor een drankje, wordt Lagun voorwaar getraakteerd op een paar wrijfjes van zijn nieuwe fan.

We kunnen vandaag helaas niet tot het einde blijven. We worden immers nog verwacht op een babyborrel. Lagun mag zijn harnasje en jasje aanhouden wanneer we binnen gaan in de grote sportzaal mét springkasteel voor de kindjes. Het is er een kabaal van jewelste! Tientallen gillende kinderen en nog meer tipsy mama's en papa's. Wat een boeltje! Overal ook kruimels op de grond. En dat niet alleen: ook rondkruipende baby's op de grond! Dit wordt een uitdaging...

En Lagun doet het voortreffelijk. Hij zal natuurlijk wel al wat moe zijn maar wanneer de kindjes geïnteresseerd af komen om hem eens te strelen – of aan zijn staart te trekken, foei! – blijft hij stoïcijns kalm. Pas wanneer een voorbijkruipende baby hem maar blijft aanstaren terwijl de brokken koek uit zijn mond vallen en hij zijn handjes uitsteekt naar Lagun, blaft Lagun eens opgewonden. De kleine 'tweevoeter' schrikt uiteraard en krijgt de hele zaal bijeen. De omstaanders hebben het tafereel gelukkig gezien en niemand neemt Lagun iets kwalijk. Integendeel.

Ik vermoed dat Lagun doodmoe is maar desondanks gaat hij niet vlot in zijn bench. Hoe krijgen we dat nu toch weer goed? Niet te veel spel rond maken neem ik aan... zolang hij er maar blijft ingaan zonder dat ik hem moet duwen...

Dag 612 – maandag 1 september

Yes! Lagun heeft niks gehuild vannacht. Of ik was te vroeg beneden, nog voordat hij zou beginnen te denken aan huilen.

Misschien was ik echt te vroeg want ook zijn maagje is nog niet wakker precies. Het enige wat ik in zijn lijfje krijg, zijn de antibioticapilletjes.

Maandag 1 september... dat staat garant voor drukte in de trein natuurlijk. En ook op het perron. Lagun merkt meteen het verschil. Hij heeft niet zoveel plaats om niet netjes aan mijn voet te wandelen en in de trein zelf moet hij zijn poep ver genoeg intrekken. Gedaan met de rust, je ziet het hem zo denken.

Tegen dat we op het werk aankomen is meneertje wel goed wakker. Hij is enorm opgewonden door iets. Zou het komen doordat hij Jan de flosmachine heeft gespot die ons passeerde toen Lagun een plasje aan het doen was op het graspleintje vlak voor het werk? Niet te doen hoe bepaalde mensen hem afleiden. (Wel te verstaan natuurlijk als je alleen maar wrijfjes en spelletjes krijgt van hen. ;-)

Patrick krijgt de volle laag bij de begroeting en kan zijn glimlach niet bedwingen. Hij heeft Lagun nog nooit zo uitbundig gezien. Kennen jullie het spelletje 'ezeltje strekje'? Wel Lagun kan dat ezeltje nog iets leren qua bokkensprongen.

We hebben stafvergadering deze ochtend. Het is juist met Patrick en mezelve aangezien onze collega's met verlof zijn. En Lagun natuurlijk. Die is al heel wat actiever dan vorige vergadering toen hij de hele staf heeft door geslapen. Vandaag wil hij aandacht. En als ie die niet van mij krijgt, dan gaat ie die bij Patrick halen. De voorzitter kijkt toe met een halfvertederde glimlach.

Voor de rest van de dag spoken we niks uit maar toch vliegt de tijd voorbij. Zo erg dat ik vergeet om op tijd aan mijn vertrekritueel te beginnen en ik mijn spullen te laat weg stop. En ja hoor, Lagun druipt af en stopt zich weer weg onder Patricks bureau. Het is duidelijk omdat hij weet dat het jasje terug aan gaat. Ik wacht tot we in de trein zitten om het hem aan te trekken maar hij houdt me argwanend in het oog en telkens wanneer mijn hand in mijn tas verdwijnt, krimpt Lagun ineen.

Het is ook vanavond drukker in de trein en we krijgen een overbuur die iets te gezwind zijn voeten voor zich uitstrekt en tegen Lagun opbotst. De jongen schrikt: "Verdorie, ik wist nochtans da ge soms nen hond bij had!". Jeetje, daar wen ik nooit aan denk ik om zo herkend te worden door mensen waarvan ik me absoluut niet kan herinneren dat ik ze ooit heb gezien.

Vanavond heb ik mijn kleine man voor mij alleen en ik profiteer ervan om wat oefeningen te doen. Hij is in zijn spelen en komt me spontaan zijn flos brengen. Ideaal, ik zet de apporteer-oefeningen in gang. En Lagun doet het super! Hij hoeft zelfs niet meer op mijn schoot te komen met zijn voorpoten voordat hij iets netjes wil afgeven. Hij doet het nu ook van op de grond. Uiteindelijk apporteert ook mijn agenda, paraplu en gsm en geeft hij alles netjes af. Halléluja! Nu zo houden...

